

פלוגי עם חגית, שאול (10 חודשים) ואיתמר (3) אחרת — למה נוסעים? נראה לי שזה לא מספיק אותך.

יש הרגשה בארץ לגבי מי שנוסע לאמריקה שהוא חייב לשחק אותה שם, אחרת — למה נוסעים? נראה לי שזה לא מספיק אותך.

אני לא מכיר את זה, אני לא כל כך מכיר מצב שאני מתפשל ממה שאני עושה, אני לא יודע מה

ההרגשה הזו.

יש לך ביטחון שתצליח? אין לי חששות שלא אצליח, משום שהקרקע שם כל כך נוחה. יש שם אנשים עם אנרגיה חיובית בענייני עבודה. קשה לי להבין איך זה יכול לצמוח הפוך. חוץ מזה, אני בכלל לא חושב שמצבי בטבלה, בענייני הצלחות וכישלונות, יוביל אותי לייאוש אם לא ייילך לי שם.

מה זאת אומרת? אז מה אם אני לא אצליח? במסחר, הפסד זה אחיז של רווח. המחשבה המיסחרית היא מאוד ברורה.

אבל אם מישור לא מצליח, מייד אומרים: בשביל זה הוא ירד מהארץ? ואז יש בושח לחזור.

אני לא הולך בביטחון שאני הולך לעשות 15 מיליון דולר. ממה אני מתפשל? פה אני שוחה כמו דג גדול, שם גרועים ממני הצליחו. חוץ מזה, כאמריקה יש עוד דברים.

איזה?

אנחנו הולכים לחיות שם. אל תשכחי שגם אשתי לירי, והעניין שלה בכסף הוא לא כמו שלי. היא לא תיתן שיהיה תוהו ובוהו על חשבון המישיפחה. אני לא מרגיש שאני הולך לאמריקה לקרוע את יסודי. חוץ מזה, אני עוזב אחרי דבר שאני תמיד יכול לחזור אליו ומחכים כאן שאני אחזור. הרבה אנשים רוצים שלא ייילך לי שם ושאי אחזור לארץ. הם מצטערים מאוד שאני נוסע.

חוץ מזה, אני מתייחס לכל העניין כאל נסיון

כשאני מתחיל להרגיש את הטמפרטורה של המים ואת היבוש, אז צוכט לי בגרון. כשאני נוגע ביסוס, אני מרגיש כאילו הקסטה רצה חזרה להתחלה, זה מצב שמתאים לי, שהוא נכון לי.

מה זה עושה לך כשמדברים עכשיו על טאבה?

יש לי חתיכה בלב שזוה עם המקום. אם יחזירו את טאבה, יהיה לי חבל בחרור על יגאל, שיושב שם עם סירת-הזכוכית שלו. יגאל בשבילי הוא השארת הכי קלאסית של האנשים שהיו בשארם, בנקודה הכי דרומית של הארץ. כל השאר התפזרו לכל עבר.

כשאני נמצא באילת, עם יגאל ועם אלכס של, אני מרגיש שלקחת את טאבה ולהכניס את יגאל לאילת זה יהיה העונש האחרון של תושבי שארם. אני לא מרגיש את זה לגבי רפי גלסון, למשל, רק לגבי יגאל.

אתה מרגיש שאתה עוזב מולדת?

כן, כך אני מרגיש. אני גם יודע שאני הולך לארץ נוכרית, אפילו שאני אוהב אותה מאוד.

יש שם אנרגיה עצומה שמזוהה לי את הגלגלים, כמו שהאנרגיה של שארם עשתה לי.

אנרגיה שיש שם ואין פה?

לא. יש מזה בזעיר-אנפין בתל-אביב, אבל זה לא אותו הדבר שיש שם.

איך בן-אדם מוגיע להחלטה לעזוב את הארץ? זו לא החלטה קשה?

עשיתי כבר כמה סיבובים בחיים שלי, הייתי באמסטרדם ובלונדון. הייתי בשארם ובתל-אביב. אני אוהב מספיק את אמריקה בשביל לדעת שאני יכול לחיות שם.

כשאתה חושב על הנסיעה, אתה יודע שאתה נוסע לשנים?

אני נוסע עם מה שנקרא כרטיס פתוח.

שלא בדרך האוויר. הוא החליט לפתוח מקום שיעיד את הנוסע בכל הדרוש לטיול כזה. החל מן הרכב ועד לפרט הדרוש האחרון, ואז שב לארץ והחליט שהוא מתחיל לארוז את עצמו ואת מי שמחתו — חגית, איתמר ושאול (10 חודשים) — ולהגר לניו-יורק.

הוא אינו טוען שהיה לו רע בארץ. אבל כאיש-עסקים שפניו קדימה, היה לו קשה לעבוד עם מה שהוא מגדיר "מצב-הרוח המתחלף של הכלכלה הישראלית". הוא תולה תיקוות בחייו החדשים בארצות-הברית, אך גם בעניין זה אין הוא רואה את הדברים באופן דרמאטי כמו רוב הישראליים שהחליטו לרדת מן הארץ. הוא אינו עושה צעד זה מתוך שינאה, וגם לא ירגיש כישלון אישי אם לא יצליח בעסקיו שם וייאלץ לחזור לארץ. הוא מאמין שזו יכולה להיות עוד תקופה בחייו, אולי ארוכה יותר אולי פחות. כל עוד יהנה שם, הוא יישאר! וכשיפסיק ליהנות, יחזור למולדת.

למה אתה יורד מהארץ?

אני יורד כי אני רוצה להחליף אווירה, להחליף ארץ. בכלל — לעשות החלפות.

נמאס לך פה?

במידה מסויימת.

ממה?

מהמציאות הכלכלית והמצב-הכלכלי המשתנה.

קשה לעבוד פה?

אפשר לעבוד, אבל בשוק המכוניות, שבו אני

"אני מתייחס לירידה כאל נסיון: אם טוב אשאר, ואם לא — אחזור"

עובד, הדברים סובלים ממצב-הרוח של הכלכלה באופן ישיר, כך שיש תקופות סוערות מאוד ויש תקופות שצריך להיות צמוד לפסיכולוגים כדי להבין מתי העם משתחרר וכולי. חלק מהעניין של הירידה לאמריקה זה ששם יש רצף כלכלי מחשבותי לארם. בלי שהוא יצטרך להיות תלוי בזה ששר-האוצר אמר ככה ושר אחר אמר אחרת, והדולר יורד או עולה.

פלוגי (מימין) עם איריס ואלכס בחוף דהב. היה הכי טוב בשארם.

אתה חושב שאילו לא היו מחזירים את שארם, היית נשאר שם?

אני בטוח שלא הייתי חושב על ירידה.

אתה מתגעגע לשארם?

מאוד. לשארם האורגניזציה, לא לשארם שראיתי שנה אחרי הפינוי.

אתה מרגיש כאילו הרסו לך את החיים?

אני מרגיש שלציאה משארם יש תרומה גדולה לזה שער היום לא תקעתי שורשים יותר עמוקים. למרות שיש גם עצים גדולים בלי שורשים. זה שאני יודע לעשות כסף, ויודע להסתדר, זה עדיין לא זה. אבל זה שלא בניתי בית משלי, זה בגלל הצורך לזוז. בינתיים היה לי הכי טוב בשארם.

עקרו אותך?

זה כבר קצת מאוחר מלהתעסק בזה. כשאני נוסע לאילת, אני מרגיש פיתאום געגועים.

אריזות ובפרידות. מיכאלו אפילו איים שרף את מיסעדת-הדגים שלו — איים שלא מומש מכיוון שהחברים השפיעו עליו שלא לעשות את המעשה. הפינוי עצמו וסיר-ההפצויות תועד בכתבות למכביר, ומילאו את כל אמצעי-התיקשורת. האלק-רונית והכתובה של אותם הימים.

פלוגי, יליד ירושלים, החליט שלא לחזור בירה אלא לעבור לגור בתל-אביב. כך, שוב, ויכל להמשיך להיות קרוב לים, ויכול המשיך ולהתעסק בספורט-הצלילה, הא-יוב עליו. אך תל-אביב אינה דומה לשארם, הדבר היחיד המקשר בין שני המקומות הוא הצבע הכחול של הים והצבע הזהוב של החול. פלוגי הבין מהר מאוד שהחיים בכך גדול צרכים להיות שונים. הוא הידוע ממי שנופל תמיד על הרגליים, לא נפל לתוך תהומות הדיכאון. חיש-מהר התאושש מ"נכות-הפינוי ועבר לעסקים המתאימים לתל-אביב. הוא פתח — ביחד עם אלכס ידידו מן הדרום, ועם שיקה, טייס בחברת דרקע, מיסעדה ובר בשייח"מ-מונים שליד וניברסיטת תל-אביב. תוך זמן קצר הפך למקום לאחד הלהיטים של תל-אביב, עשרות מתושבי העיר הגדולה מילאו אותו רב-ערב. הבאר גם הפך למקום-מפלט סופי-העונה של אלכס. הוא ממונה על שאלה שטובות פליטת-שארם, וגם מיקצת המל-ריות, ומי שמעמד ליד האש ומאחורי הבאר. שם של היה לו תפקיד, היורה לשבת במקום ולהעלות זיכרונות על שארם.

שנה אחרי הפינוי נסעתי לשארם עם פלוגי ואלכס. בטיול, שנמשך כמה ימים, הבין פלוגי שתקופת שארם הסתיימה לבלי שוב. כל המקומות המידבריים, השוכנים לחופו של ים-סוף, שאותם הכיר כה טוב ושאותם אהב, השתנו עד לבלתי-כר, ורק הנוף המידברי החזק נשאר מאז. באופירה כבר ישבו מצרים, המחזיקים את המקום. בד-יונים, שהכירו ואהבו מאוד את פלוגי ואלכס, קיבלו אותם בשימחה ואירחו אותם. אבל שם קבלת-הפנים הזאת לא חיפתה על הרגשת האובדן שהיתה לשניים לאורך כל הדרך. כך סגר פלוגי, סופית, את פרק שארם בחייו. וידע שהוא ממשיך הלאה.

אחרי תקופה ארוכה של לילות סוערים, החליטו בעיריית תל-אביב שלמיסעדה בשייח"מ-מונים אין רשיון-עסק, וכי גם לא יתן להעניק רשיון כזה. בגלל הפרוב-למטיות של שייח"מ-מונים, המיועדת לה-

ישה. שלושת השותפים נאלצו לסגור את העסק.

אך גם הסיפור הזה לא הכניע את פלוגי, הוא המשיך הלאה. בינתיים הכיר את ח-ית, בת קיבוץ ראש-הניקרה שעברה לגור עיר. נולד איתמר (כיום בן 3), והשלושה גברו לגור בירושלים. פלוגי חזר למיקצוע שהתעסק בו בין התקופות מאז השתחרר מהצבא — מכירת-מכוניות. בזה עסק, עד שהחליט לפני כמה חודשים לעזוב את הארץ.

בביקור, שערך בחורף שעבר בניו-יורק, באה כי המקום מתאים לו כרגע. הוא עניין אשקיע אמריקאי ברעיון, המשקיע הצעיר לו לבוא לעבוד איתו שם. פלוגי חשב על כל הישראלים הרבים (וכאלה כך הוא מאמין, ש גם מלאומים אחרים) הבאים לארצות-הברית ורוצים לערוך טיול מחוץ-אל-חוף

— אם הוא יהיה טוב, אני אתן לזה לרוץ. אם לא, אז נחזור.

עצוב לך לעזוב את הארץ?

כן, זה מהול בעצב. אבל זו הרגשה מעורבת (המשך בעמוד 35)

פלוגי ליד מיצלה-הדגים במיסעדה בשארם. כשאני נוסע לאילת אני מרגיש פיתאום געגועים.

— אם הוא יהיה טוב, אני אתן לזה לרוץ. אם לא, אז נחזור.

עצוב לך לעזוב את הארץ?

כן, זה מהול בעצב. אבל זו הרגשה מעורבת (המשך בעמוד 35)

פלוגי ליד מיצלה-הדגים במיסעדה בשארם. כשאני נוסע לאילת אני מרגיש פיתאום געגועים.

— אם הוא יהיה טוב, אני אתן לזה לרוץ. אם לא, אז נחזור.

עצוב לך לעזוב את הארץ?

כן, זה מהול בעצב. אבל זו הרגשה מעורבת (המשך בעמוד 35)

פלוגי ליד מיצלה-הדגים במיסעדה בשארם. כשאני נוסע לאילת אני מרגיש פיתאום געגועים.

— אם הוא יהיה טוב, אני אתן לזה לרוץ. אם לא, אז נחזור.

עצוב לך לעזוב את הארץ?

כן, זה מהול בעצב. אבל זו הרגשה מעורבת (המשך בעמוד 35)

פלוגי ליד מיצלה-הדגים במיסעדה בשארם. כשאני נוסע לאילת אני מרגיש פיתאום געגועים.

— אם הוא יהיה טוב, אני אתן לזה לרוץ. אם לא, אז נחזור.

עצוב לך לעזוב את הארץ?

כן, זה מהול בעצב. אבל זו הרגשה מעורבת (המשך בעמוד 35)

פלוגי ליד מיצלה-הדגים במיסעדה בשארם. כשאני נוסע לאילת אני מרגיש פיתאום געגועים.

— אם הוא יהיה טוב, אני אתן לזה לרוץ. אם לא, אז נחזור.

עצוב לך לעזוב את הארץ?

כן, זה מהול בעצב. אבל זו הרגשה מעורבת (המשך בעמוד 35)

פלוגי ליד מיצלה-הדגים במיסעדה בשארם. כשאני נוסע לאילת אני מרגיש פיתאום געגועים.

— אם הוא יהיה טוב, אני אתן לזה לרוץ. אם לא, אז נחזור.

עצוב לך לעזוב את הארץ?

כן, זה מהול בעצב. אבל זו הרגשה מעורבת (המשך בעמוד 35)

פלוגי ליד מיצלה-הדגים במיסעדה בשארם. כשאני נוסע לאילת אני מרגיש פיתאום געגועים.

— אם הוא יהיה טוב, אני אתן לזה לרוץ. אם לא, אז נחזור.

עצוב לך לעזוב את הארץ?

כן, זה מהול בעצב. אבל זו הרגשה מעורבת (המשך בעמוד 35)

פלוגי ליד מיצלה-הדגים במיסעדה בשארם. כשאני נוסע לאילת אני מרגיש פיתאום געגועים.

— אם הוא יהיה טוב, אני אתן לזה לרוץ. אם לא, אז נחזור.

עצוב לך לעזוב את הארץ?

כן, זה מהול בעצב. אבל זו הרגשה מעורבת (המשך בעמוד 35)

פלוגי ליד מיצלה-הדגים במיסעדה בשארם. כשאני נוסע לאילת אני מרגיש פיתאום געגועים.

— אם הוא יהיה טוב, אני אתן לזה לרוץ. אם לא, אז נחזור.

עצוב לך לעזוב את הארץ?

כן, זה מהול בעצב. אבל זו הרגשה מעורבת (המשך בעמוד 35)

פלוגי ליד מיצלה-הדגים במיסעדה בשארם. כשאני נוסע לאילת אני מרגיש פיתאום געגועים.

— אם הוא יהיה טוב, אני אתן לזה לרוץ. אם לא, אז נחזור.

עצוב לך לעזוב את הארץ?

כן, זה מהול בעצב. אבל זו הרגשה מעורבת (המשך בעמוד 35)

פלוגי ליד מיצלה-הדגים במיסעדה בשארם. כשאני נוסע לאילת אני מרגיש פיתאום געגועים.

— אם הוא יהיה טוב, אני אתן לזה לרוץ. אם לא, אז נחזור.

עצוב לך לעזוב את הארץ?

כן, זה מהול בעצב. אבל זו הרגשה מעורבת (המשך בעמוד 35)

פלוגי ליד מיצלה-הדגים במיסעדה בשארם. כשאני נוסע לאילת אני מרגיש פיתאום געגועים.

— אם הוא יהיה טוב, אני אתן לזה לרוץ. אם לא, אז נחזור.

עצוב לך לעזוב את הארץ?

כן, זה מהול בעצב. אבל זו הרגשה מעורבת (המשך בעמוד 35)

פלוגי ליד מיצלה-הדגים במיסעדה בשארם. כשאני נוסע לאילת אני מרגיש פיתאום געגועים.

— אם הוא יהיה טוב, אני אתן לזה לרוץ. אם לא, אז נחזור.

עצוב לך לעזוב את הארץ?

כן, זה מהול בעצב. אבל זו הרגשה מעורבת (המשך בעמוד 35)

פלוגי ליד מיצלה-הדגים במיסעדה בשארם. כשאני נוסע לאילת אני מרגיש פיתאום געגועים.

— אם הוא יהיה טוב, אני אתן לזה לרוץ. אם לא, אז נחזור.

עצוב לך לעזוב את הארץ?

כן, זה מהול בעצב. אבל זו הרגשה מעורבת (המשך בעמוד 35)

פלוגי ליד מיצלה-הדגים במיסעדה בשארם. כשאני נוסע לאילת אני מרגיש פיתאום געגועים.

— אם הוא יהיה טוב, אני אתן לזה לרוץ. אם לא, אז נחזור.

עצוב לך לעזוב את הארץ?

כן, זה מהול בעצב. אבל זו הרגשה מעורבת (המשך בעמוד 35)

פלוגי ליד מיצלה-הדגים במיסעדה בשארם. כשאני נוסע לאילת אני מרגיש פיתאום געגועים.

— אם הוא יהיה טוב, אני אתן לזה לרוץ. אם לא, אז נחזור.

עצוב לך לעזוב את הארץ?

כן, זה מהול בעצב. אבל זו הרגשה מעורבת (המשך בעמוד 35)

פלוגי ליד מיצלה-הדגים במיסעדה בשארם. כשאני נוסע לאילת אני מרגיש פיתאום געגועים.

— אם הוא יהיה טוב, אני אתן לזה לרוץ. אם לא, אז נחזור.

עצוב לך לעזוב את הארץ?

כן, זה מהול בעצב. אבל זו הרגשה מעורבת (המשך בעמוד 35)

פלוגי ליד מיצלה-הדגים במיסעדה בשארם. כשאני נוסע לאילת אני מרגיש פיתאום געגועים.

— אם הוא יהיה טוב, אני אתן לזה לרוץ. אם לא, אז נחזור.

עצוב לך לעזוב את הארץ?

כן, זה מהול בעצב. אבל זו הרגשה מעורבת (המשך בעמוד 35)

פלוגי ליד מיצלה-הדגים במיסעדה בשארם. כשאני נוסע לאילת אני מרגיש פיתאום געגועים.

— אם הוא יהיה טוב, אני אתן לזה לרוץ. אם לא, אז נחזור.

עצוב לך לעזוב את הארץ?

כן, זה מהול בעצב. אבל זו הרגשה מעורבת (המשך בעמוד 35)

פלוגי ליד מיצלה-הדגים במיסעדה בשארם. כשאני נוסע לאילת אני מרגיש פיתאום געגועים.

— אם הוא יהיה טוב, אני אתן לזה לרוץ. אם לא, אז נחזור.

עצוב לך לעזוב את הארץ?

כן, זה מהול בעצב. אבל זו הרגשה מעורבת (המשך בעמוד 35)

פלוגי ליד מיצלה-הדגים במיסעדה בשארם. כשאני נוסע לאילת אני מרגיש פיתאום געגועים.

— אם הוא יהיה טוב, אני אתן לזה לרוץ. אם לא, אז נחזור.

עצוב לך לעזוב את הארץ?

כן, זה מהול בעצב. אבל זו הרגשה מעורבת (המשך בעמוד 35)

פלוגי ליד מיצלה-הדגים במיסעדה בשארם. כשאני נוסע לאילת אני מרגיש פיתאום געגועים.

— אם הוא יהיה טוב, אני אתן לזה לרוץ. אם לא, אז נחזור.

עצוב לך לעזוב את הארץ?

כן, זה מהול בעצב. אבל זו הרגשה מעורבת (המשך בעמוד 35)

פלוגי ליד מיצלה-הדגים במיסעדה בשארם. כשאני נוסע לאילת אני מרגיש פיתאום געגועים.

— אם הוא יהיה טוב, אני אתן לזה לרוץ. אם לא, אז נחזור.

עצוב לך לעזוב את הארץ?

כן, זה מהול בעצב. אבל זו הרגשה מעורבת (המשך בעמוד 35)

פלוגי ליד מיצלה-הדגים במיסעדה בשארם. כשאני נוסע לאילת אני מרגיש פיתאום געגועים.

— אם הוא יהיה טוב, אני אתן לזה לרוץ. אם לא, אז נחזור.

עצוב לך לעזוב את הארץ?

כן, זה מהול בעצב. אבל זו הרגשה מעורבת (המשך בעמוד 35)

פלוגי ליד מיצלה-הדגים במיסעדה בשארם. כשאני נוסע לאילת אני מרגיש פיתאום געגועים.

— אם הוא יהיה טוב, אני אתן לזה לרוץ. אם לא, אז נחזור.

עצוב לך לעזוב את הארץ?

כן, זה מהול בעצב. אבל זו הרגשה מעורבת (המשך בעמוד 35)

פלוגי ליד מיצלה-הדגים במיסעדה בשארם. כשאני נוסע לאילת אני מרגיש פיתאום געגועים.

— אם הוא יהיה טוב, אני אתן לזה לרוץ. אם לא, אז נחזור.

עצוב לך לעזוב את הארץ?

כן, זה מהול בעצב. אבל זו הרגשה מעורבת (המשך בעמוד 35)

פלוגי ליד מיצלה-הדגים במיסעדה בשארם. כשאני נוסע לאילת אני מרגיש פיתאום געגועים.

— אם הוא יהיה טוב, אני אתן לזה לרוץ. אם לא, אז נחזור.

עצוב לך לעזוב את הארץ?